

Catexit i l'euroescepticisme

written by Jordi Aragonès | 1 de juliol de 2016

Gran Bretanya, el bressol del parlamentarisme europeu, ha decidit democràticament abandonar la Unió Europea. A molts ciutadans pot sorprendre'ls aquest esdeveniment, ja que, durant mesos, els opinòlegs de les tertúlies, dels diaris i de les televisions han esmerçat molts esforços en titllar d'ultradretans als euroescèptics. Per altra part, a Brussel·les, els euròcrates [han acusat de dèbils mentals](#) i de nazis als partidaris d'abandonar la UE. I, finalment, després de la llarga processó d'insults i ofenses, ha vingut la realitat: la gent ha començat a fugir del club dels 28. I doncs, que ha passat? Per què l'oposició al projecte comunitari europeu creix sense aturador davant la ineficiència dels qui l'haurien de defensar?

En primer lloc, les grans diferències entre les economies europees han comportat forts problemes a l'hora de gestionar la recent crisi econòmica. És una clara evidència que Portugal, Espanya, Itàlia o Grècia no són, ni de lluny, com Alemanya, Dinamarca, Holanda o Suècia. Abandonar la pesseta va ser un greu error, una gran salvatjada que ha causat un dany immens a milers de famílies, un error que, a més a més, va ser provocat pel *somniatruitisme* europeista que ha jugat a fer invents contra natura imposant una moneda única en estats meridianament diferents. Fer un mercat comú va ser una brillant idea, facilitar la lliure circulació de mercaderies i persones també; ara bé, tots aquests avantatges els podíem trobar a l'Associació Europea de Lliure Comerç i sense necessitat de perdre les monedes nacionals. Ara, però, el mal ja està fet, hem de conviure amb l'euro per culpa de la voluntat de perdre la nostra moneda i, per tant, perdre la capacitat de devaluar la pesseta per a gestionar les crisis.

En segon lloc, aquesta Unió Europea controlada per un immens exèrcit de funcionaris s'ha guanyat l'antipatia de milions de

ciutadans en aplicar unes polítiques regularitzadores en extrem (en altres paraules: a la francesa) sobre uns estats com, per exemple, Gran Bretanya, que parteixen d'una tradició molt més liberal, on l'Estat no fica el nas en tots els aspectes de la vida i dels negocis dels ciutadans. A Catalunya, sense anar més lluny, podem recordar la brillant idea dels *euròcrates* de prohibir als nostres restaurants servir l'oli en setrillers. Al final, varen haver de fer marxa enrere amb la normativa, tanmateix, era una bona mostra de fins a quin punt pretén legislar aquesta UE que, a vegades, fa la impressió que té molta poca feina.

Amb tot aquest excés de regularització, de burocràcia i de funcionaris, la UE està portant a Europa a una decadència de llarg termini. Aquest govern europeu que diu als ciutadans el que han de fer, que diu a les empreses el que poden o no poden consumir, que vol decidir sobre tot i no deixar lloc a la innovació, aquest govern europeu està portant Europa a la mediocritat. Fa uns dies, el professor Sala i Martín recordava que si mirem un llistat de les millors universitats del món d'ara fa 60 anys, veuríem que la majoria eren europees. Ara, en canvi, d'europees sols hi veuríem les angleses (que marxaran de la UE). En altres paraules: Europa, des de l'expansió de la Unió Europea, està perdent el lideratge intel·lectual al món. Per altra part, de les deu primeres empreses líders a Internet, cap d'elles és europea. I no sols cap empresa d'aquestes és europea sinó que la UE està immersa en querelles contra Google, Apple etc.

En tercer lloc, el fet que la Unió Europea no sigui un govern democràtic fa créixer enormement el desencís amb el projecte. A mesura que passa el temps, els buròcrates de Brussel·les van legislant cada cop més sobre les nostres vides, es creen lleis i es prenen decisions molt lluny de casa nostra i sense haver passat abans per les urnes. Quants catalans saben qui és el President del Consell Europeu? Quants l'han votat? Quins mecanismes tenim els ciutadans per treure'l del càrrec si ho

desitgem? Heus aquí les respostes: el President és el conservador polonès Donald Tusk. No l'ha votat la ciutadania i tampoc existeix cap mecanisme democràtic per a treure'l del càrrec.

A més a més, l'al·lèrgia a la democràcia per part dels euròcrates va ser notòria en el procés d'aprovació del Tractat de Lisboa (la pseudoconstitució europea). Si fem memòria, recordarem que les institucions europees varen voler aprovar una Constitució que països com França varen tombar en referèndum. Per a evitar aquests impediments, les institucions de la UE varen idear el Tractat de Lisboa, que havia de ser la fórmula per tirar endavant l'anterior Constitució però canviant-li les formes, el nom, alguns continguts i mirant que fos aprovat. Què va passar? Que Irlanda va tombar el Tractat de Lisboa en referèndum. Tanmateix, allò no va ser cap impediment, els dirigents europeus varen forçar a un segon referèndum en poc temps per a tal d'aprovar el Tractat. No hi havia cap problema, si el tombaven per segona vegada, ja forçarien a un tercer i cap endavant, que fa baixada. Per sort, aquestes males arts de Brussel·les no varen passar desapercebudes als ulls de la ciutadania, i d'aquí neix també l'euroescepticisme.

Finalment, veient que la voluntat d'unir-nos en un sol estat europeu, amb una sola moneda i una nodrida muntanya de lleis ens està portant al desastre i a la fallida econòmica, a la mediocritat intel·lectual i empresarial i, també, a la pèrdua de qualitat democràtica, no és d'estranyar que molts ciutadans vulguin abandonar la Unió Europea i hagin fet triomfar el *Brexit*. Jo mateix aplaudeixo als britànics i, a més a més, espero poder veure un *Catexit* tant d'Espanya com de la Unió Europea.